

CHƯƠNG THỨ SÁU MƯƠI LĂM

ANH HÙNG HỘI

Cơn gió quét qua, tung bay tà áo của hai người đó, chừng như một luồng khí lạnh bốc ra từ tà áo họ, cuốn đến khung cửa sổ.

Dao Trường Hoa bất giác rung người.

Hắn rung rung giọng, hỏi :

-Hai người đó... là... bằng hữu của Hương soái ?

Hồ Thiết Hoa đã đóng vai của Tiểu Phi, phải đóng luôn, lắc đầu :

-Không phải!

Dao Trường Hoa kinh hãi :

-Thế họ là những ai ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ :

-Tại sao cát hạ phải hỏi ? Đường đường là đệ tử phái Thiếu lâm, là địa chủ của vùng này, mà không biết được tại địa phương có những ai, cát hạ không biết được thì còn ai sẽ biết cho ?

Dao Trường Hoa bất buộc phải uốn ngực, làm gan giương mắt nhìn ra ngoài lượt nữa.

Hắn bắt gặp bốn ánh mắt lạnh lùng, bốn ánh mắt cùng nhìn vào hắn.

Người mang chiếc nạ cười, bật cười khanh khách, từ từ thốt :

-Không ngờ tại đây cũng có một nhân vật phái Thiếu lâm! Lỗi quá! Lỗi quá!

Người đó vừa thốt, vừa cúi mình xuống nhặt một viên đá đặt vào giữa hai bàn tay. Hai bàn tay đó áp nhẹ vào nhau, viên đá vỡ vụn thành bột. Y dang hai bàn tay ra, bột đá rơi xuống đất.

Đừng nói bọn Dao Trường Hoa sợ hãi đến xanh mặt, mà bọn Tiểu Phi cũng hết sức kinh khiếp.

Người mang nạ sắt buông giọng lạnh lùng :

-Từ lâu nghe giang hồ ca tụng Thần Quyền của phái Thiếu Lâm độc đáo, tại hạ từng ao ước được xem một lần. Chẳng hay bằng hữu có hạ cố cho tại hạ thỉnh giáo tuyệt học ?

Giọng nói phát ra như tiếng khóc, mang nạ khóc thì phải có ngôn từ cô đọng phù hợp với trạng thái đó.

Dao Trường Hoa thở dốc :

-Tại hạ... tại hạ...

Bỗng, hắn nghe đôi chân mình mềm nhũn xuống, rồi hắn ngã lên mình Triệu đại Hải.

Mao Kiến Quang liếc mắt sang Hồ Thiết Hoa làm gan, cao giọng hỏi :

-Bằng hữu là ai ? Chẳng lẽ không biết được người thuê gian phòng này là ai à ?

Người mang nạ khóc hỏi lại :

-Ai ?

Người mang nạ cười tiếp :

-Còn phải hỏi là ai ? Bất quá, cũng chỉ là một bọn khoác lác, bọn chuột nhắt, khiếp nhược, chuyên hống hách những người yếu thế chỗ còn là ai nữa ?

Y bật cười vang kết thúc câu nói.

Mao Kiến Quang trầm giọng :

-Bằng hữu dè dặt lời nói một chút! Trong gian phòng này , hiện có mặt Hồ đại hiệp và Hương soái đấy nhé!

Người mang nạ khóc lạnh lùng thốt :

-Chúng ta hôm nay đến đây cốt ý tìm gặp Hồ đại hiệp và Hương soái. Trong phòng, ai là bằng hữu của hai người đó, thì đứng chung với họ, ai không liên hệ gì đến họ, đứng nép qua một bên.

Trong khi thốt, y đưa bàn tay ra, sau khi thốt xong, y vỗ nhẹ bàn tay vào thân cây ngô đồng.

Tàng cây rung chuyển, lá cây đổ xuống rào rào.

Bọn Dao Trường Hoa xám mặt, lập tức rút vào một góc phòng. Có ai là bằng hữu của Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi đâu, mà dám đứng lại đó với họ ?

Tách ra làm hai nhóm riêng biệt rồi, Mao Kiến Quang chừng như cho là chưa đủ, lại cười vuốt, rồi thốt băng quơ với đồng bạn :

-Chúng ta có ai quen biết cho với Hương soái và Hồ đại hiệp đâu, phải không các bạn ?

Một người phụ họa :

-Tuyệt nhiên không có quen biết chi cả!... Ai là Hương soái ?... Ai là Hồ đại hiệp ? Các bạn có biết không ?

Họ tìm cách thanh minh, họ không liên quan mảy may với bọn Tiểu Phi.

Người mang nạ khóc lạnh lùng :

-Đúng là bọn chuột nhắt mà! Bọn sớm đầu đánh rồi, bọn phản trắc, bọn xu hướng, lợi thì nhào vô chia, hại thì phóng chân chạy chết!

Người mang nạ cười gọi :

-Không liên quan đến Hương soái và Hồ đại hiệp thì hai người bước ra ngoài đi!

Hồ Thiết Hoa đột nhiên bước đến gần Mao Kiến Quang, cười hì hì, hỏi :

-Tại hạ cùng Mao đại Tiêu khách quen thân với nhau từ nhiều năm qua, chẳng lẽ trong cảnh này, lại không giúp nhau được gì sao ?

Mao Kiến Quang biến sắc mặt trắng nhợt, rung rung giọng cãi :

-Cát hạ... tại sao cát hạ nói thế ? Cát hạ là ai, tại hạ nào biết ? Đừng nhận vu vơ chứ ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Người đã không nhận ta, thì chén rượu này phải hoàn lại người!

Y nâng chén rượu, trút xuống đầu Mao Kiến Quang.

Mao Kiến Quang sững sờ, ngây như tượng gỗ.

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả :

-Xem ra, người nên đổi hiệu lại là Đại ngốc Khách mới hợp lý!

Câu nói vừa buông dứt, y đã bay qua cửa sổ, ra ngoài rồi!

Thoáng mắt, y đã khuất mình trong bóng đêm. Sử dụng khinh công tinh diệu đến mức độ đó trên thế gian này, phỏng có mấy tay ?

Hai bóng người bên ngoài, vừa thấy Hồ Thiết Hoa nhút động thân pháp Tiểu Phi cũng kèm theo sát bên, họ không chịu kém, quay mình đỡ thuật khinh công vọt đi.

Hai trước hai sau toàn là những tay thượng đẳng khinh công, cùng rời khách sạn chạy đi.

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa không cần bức cận, giữ khoảng cách vừa phải.

Hồ Thiết Hoa liếc mắt sang Tiểu Phi, điểm nụ cười khổ, thốt :

-Ta nghĩ, những kẻ đối đầu lợi hại của người, trên giang hồ không phải hiếm.

Tiểu Phi mỉm cười :

-Hai người đó không phải là cừu nhân của người sao ?

Hồ Thiết Hoa giật mình :

-Cừu nhân của ta ? Ta chưa từng gặp bọn họ lần nào mà ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Chứ ta có gặp họ lần nào đâu ?

Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Người cố nghĩ xem, hai người đó nhất định là đến tìm người! Giả như ta có cừu nhân, thì cừu nhân của ta không có công phu cao như vậy đâu! Bất quá chỉ có Quỷ Vương Hàn Phi, mà Hàn Phi thì đã thành quỷ thực sự từ ba năm trước!

Tiểu Phi lắc đầu :

-Ta không nghĩ ra nổi họ là ai!

Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Không biết người, người cũng không nhận ra vũ công của họ sao ? Phải biết, trên giang hồ không phải có nhiều người tài cao cỡ họ!

Tiểu Phi trầm ngâm một chút :

-Chưởng lực của họ thuộc âm nhu, chừng như xuất xứ từ Kim ty Miên chưởng pháp của phái Nam Tông. Nhưng, luyện Kim ty Miên chưởng đến mức hoả hầu, tring vong ba mươi năm nay, chỉ có một Phương tiên Khách!

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

-Dù là Phương tiên Khách, bất quá cũng chỉ một người. Nhưng, đây lại là một đôi!...

Tiểu Phi tiếp :

-Ta biết, họ chẳng phải là Phương tiên Khách, cho nên ta không nghĩ ra nổi!

Hồ Thiết Hoa thở dài :

-Vô luận hai người đó là ai, đêm nay chắc chắn là chúng ta phải gặp một trường ác chiến rồi! Ta cứ tưởng là rời sa mạc, trở về đây, ít nhất cũng được hưởng được mấy hôm thanh nhàn. Ngờ đâu ngay trong phút giây đầu tiên, dẫm chân lên đất cũ, lại phải đùa giỡn với tử thần! Nếu biết như thế này, ta đã theo quách Tỳ bà công chúa sang Quy tư quốc còn hơn!

Họ vừa đàm đạo vừa lao vút mình đi với tốc độ đều. Phía trước, hai người kia cũng giữ tốc độ đều đều.

Họ dần dần đến vùng hoang vắng, trước mắt có lửa đóm trập trùng, lửa chao chao theo gió như lửa ma.

Nếu là lửa ma, thì nơi đó đúng là một phần mộ.

Nếu không là lửa ma, thì đó là lửa gì ?

Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Lại là một phần mộ nữa rồi đó! Sao lạ lùng thế ? Cứ mỗi lượt có người muốn giao thủ với ta, thì y như là họ chọn một mộ phần! Họ tìm cách đưa ta đến đó...

Tiểu Phi cười nhẹ :

-Nếu muốn mời chúng ta uống rượu, thì họ đưa ta đến tử lâu. Còn như họ muốn giết chúng ta, đương nhiên họ phải chọn phần mộ. Bởi còn nơi nào thuận tiện hơn khung cảnh đó! Ta nghĩ, hợp lý lắm!

Một ngọn gió lạnh quét qua, nhiều lửa đóm lại đến ?

Trăng cùng trời trăng!

Nhưng, ánh trăng tại đây sao nhạt lạnh, thê lương vô vùng! Mà địa điểm nào phải cách xa gì ngôi khách sạn lắm đâu ?

Dưới ánh trăng đó, từng nắm mộ nhô lên, có nắm đất còn mới, có nắm phủ cỏ đầy, có nắm trắng pha màu đá.

Vô số những nắm mộ, bởi vì nhiều quá, nên không còn hàng còn lối nữa.

Phần mộ nào lại chẳng thê lương ? Ngày đã thê lương rồi, đêm lại càng thê lương hơn!

Càng thê lương hơn nữa, là xa xa có tiếng chó sủa vọng đến rồi rạc lạch lống!

Trăng lạnh, lửa ma, chó tru, gió rợn, tất cả tạo cho phần mộ một vẻ hãi hùng.

Hồ Thiết Hoa không còn cười được nữa.

Hai bóng phía trước đã dừng chân.

Dừng chân rồi, họ quay lại trong tư thế đối diện. Họ nhìn bọn Tiểu Phi.

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa từ từ chậm chân, bước từng bước một đến gần.

Nơi đó, có bốn cỗ quan tài.

Trên mỗi quan tài, có phủ một chiếc chiếu.

Người mang nạ khóc đưa tay chỉ các cỗ quan tài, thốt :

-Mời!

Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chót mũi, cười nhẹ :

-Nếu chuẩn bị sẵn cho nhau, tại hạ nhận thấy quan tài quá nhỏ!

Người mang nạ cười, bật cười khanh khách :

Giả như chặt làm hai đoạn, thì cái xác lớn bao nhiêu cũng vừa!

Hồ Thiết Hoa cũng bật cười khanh khách, cười nhại lại tiếng cười đối phương :

-Cát hạ đồng thân vóc với tại hạ, thảo nào lại chẳng có ý kiến hay!

Người mang nạ khóc lại chỉ quan tài :

-Mời ngồi!

Hồ Thiết Hoa mỉm cười :

-Chẳng trách gần đây những xưởng tạo quan tài rất phát tài! Thì ra, có người mua quan tài dùng thay ghế!

Tiểu Phi đã ngồi rồi, y cũng phải ngồi.

Mỗi người chiếm một cỗ quan tài, song phương đối diện nhau.

Tiểu Phi điểm phốt nụ cười, hỏi :

-Quý tánh cao danh các vị ? ý tứ của hai vị ? Tại hạ có thể biết được chăng ? Chúng ta có hiềm khích gì với nhau từ trước chăng ?

Buông một câu, hỏi ba điểm!

Đối phương không đáp một điểm nào!

Bỗng người mang nạ khóc vẫy tay :

-Dọn rượu ra!

Hồ Thiết Hoa giật mình, bật cười lớn :

-Các vị mời bọn tại hạ đến đây uống rượu à ?

Người mang nạ khóc lạnh lùng :

-Rất tiếc, tại địa phương này chẳng có gì xứng đáng, hiến quý vị!

Từ sau các bụi cỏ, hai người bước ra.

Họ vận y phục đen, họ đeo nạ lạ lùng.

Mỗi người vác một cỗ quan tài.

Quan tài lớn vô cùng! Hai người đó đặt tại khoảng giữa song phương.

Đoạn họ nghiêng mình chào, rồi lui vào bụi cỏ.

Họ như từ dưới lòng đất chui lên, làm xong phần việc rồi lại chui xuống.

Người mang nạ khóc lại đưa tay chỉ một cỗ quan tài thốt :

-Mời!

Hồ Thiết Hoa trầm giọng :

-Mời ? Mời chi ?

Người mang nạ khóc vẫn gọn :

-Ăn!

Hồ Thiết Hoa cau mày :

-Ăn xác chết ?

Người mang nạ khóc lạnh lùng :

-Đến mộ địa, không ăn xác chết thì ăn gì ?

Hồ Thiết Hoa giật mình, rồi cười ha hả :

-Thú vị quá! Thú vị vô cùng!

Bỗng y ngừng cười.

Người mang nạ cười, giở nắp quan tài lên. Y lấy ra một cánh tay còn rỏ máu ròng ròng, đưa lên miệng, cắn nhai nuốt ngon lành!

Y vừa ăn, vừa cười vừa thốt :

-Thịt người mới chết, chưa mất mùi vị! Ăn được quá!

Máu tươi vấy miệng, chảy xuống thành giòng.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi, bất giác la to :

-Các vị...

Nhưng, Tiểu Phi đã bật nắp một cỗ quan tài, lôi ra một cánh tay cũng rỏ máu, chàng đưa lên miệng cắn, nhai, nuốt ngon lành. Máu chảy giòng hai bên mép.

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Bất thành linh, y nhảy dựng lên quát :

-Lưu Hương! Người học đâu cái lối ăn thịt người chết thế ?

Tiểu Phi điềm nhiên :

-Ăn được lắm! Cứ thử đi thì biết!

Hồ Thiết Hoa sôi giận cực độ.

Hai người đó, bật cười vang.

Người mang nạ khóc thốt :

-Biết lắm mà! Chúng ta không lừa nổi Hương Soái!

Vừa lúc đó, mấy mươi ngọn đèn cùng lúc bật cháy, bao quanh cục diện, chiếu sáng như ban ngày.

Bây giờ, Hồ Thiết Hoa mới nhận ra những cánh tay đó là những vật nguy trang, còn máu là nước đường nhuộm màu.

Dưới ánh trăng mờ, còn ai không lầm ?

Nhưng, Tiểu Phi không lầm.

Hồ thiết Hao trầm giọng :

-Các vị định giở trò quỷ gì thế ?

Người mang nạ cười tháo chiếc nạ ra, để lộ mặt thật cười vang :

-Giở trò quỷ để đùa Hồ huynh, tiểu đệ mong Hồ huynh bỏ quá đi cho!

Thì ra, người đó là Lý Ngọc Hàm.

Và người kia, đương nhiên là Liễu Vô My.

Hồ Thiết Hoa tung người lên không, cười lớn :

-Thú vị thay! Cực kỳ thú vị! Hai vị quả thật cao kiến!

Liễu Vô My điềm nhiên :

-Tôi biết, hai vị thế nào cũng bị bọn ác khách đó gây phiền phức, không phương thoát thân, nên nghĩ ra một lối đùa, giải muộn cho hai vị.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay :

-Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Lý Ngọc Hàm cười nhẹ :

-Nhưng vẫn chưa qua mắt được Lưu Hương huynh!

Hồ Thiết Hoa tiếp :

-Hắn có nhãn lực khá lắm! Nhưng tại hạ không ngưỡng mộ, bởi có nhãn lực khá, khám phá ra nhiều việc quá, thành mất thú. Vĩnh viễn hắn không hưởng nhiều thích thú như tại hạ!

Tiểu Phi cười.

Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My cười.

Trong quan tài, có đủ loại trái ngon, có rượu quý, có thịt lạ. Cái đặc biệt là khung cảnh của cuộc rượu!

Chính cái đặc biệt đó tạo hào hứng cho cả bốn người, tửu lượng của họ chừng gia tăng thập bội!

Hồ Thiết Hoa khoái trá cực độ, luôn luôn cười lớn, uống đậm, thối to.

Y gật gù lên mặt :

-Bình sanh tại hạ cũng hay tạo những trò hoang đường, song phải nhìn nhận hai vị thủ đoạn hơn nhiều!

Lý Ngọc Hàm hỏi gấp :

-Hồ huynh có bất mãn chăng ?

Hồ Thiết Hoa trố mắt :

-Bất mãn ? Trái lại thì có! Nếu bất buộc phải chịu đựng cái bọ Đại tiêu Khách thêm mấy phút giây nữa, tại hạ có lẽ phải nôn mửa ra đấy!

Liễu Vô My mỉm cười :

-Tôi mang nạ khóc, song thấy Hồ huynh đổi tên, đổ rượu cho cái gã Đại tiêu Khách cũng khó khỏi nín cười!

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi :

-Nếu được Tẩu phu nhân nghe lọt, chắc chắn tại hạ không dám đổi tên gã!

Tiểu Phi bỗng cất tiếng :

-Trên giang hồ, ai ai cũng biết, trong võ lâm hiện nay có ba đại thế gia, cái danh vọng vẫn được duy trì qua nhiều thế hệ rồi, không kém ba bang bảy phái lớn! Mỗi thế gia đều còn lưu truyền tuyệt học đến nay, chưa hề thất lạc. Những tuyệt học đó, có thể liệt ngang với môn La Hán Thần Quyền của Thiếu Lâm, Lưỡng Nghi kiếm pháp của Vũ Đang. Tử đệ của ba đại thế gia đó lại quá cẩn thận tuân trọng gia pháp, nên không thường góp mặt trên giang hồ!...

Không ai hiểu chàng có dụng ý gì, khi đề cập đến đại thế gia của võ lâm, nên yên lặng chờ nghe chàng kết luận.

Chàng tiếp :

-Mãi đến ba mươi năm gần đây, người trong ba đại thế gia đó mới bắt đầu xuất hiện. Tuy họ không thích gây sự, song ai ai cũng ngán họ. Giả như...

Hồ Thiết Hoa ngửa miệng, không chờ lâu được :

-Như Nam cung thế gia, có Nam cung Bình, năm xưa, trong một đêm, lão thanh trợn mười tám trại tại Thái hành Sơn, bọn thảo khấu Thái hành bắt đầu từ ngày ấy suy tàn luôn!

Tiểu Phi mỉm cười :

-Việc đó cách đây độ năm mươi năm rồi, và Nam cung công tử cũng quy tiên mười năm trước đây thôi!

Chàng tiếp :

-Trong khoảng đôi ba mươi năm sau này...

Hồ Thiết Hoa lại chặn :

-Trong thời gian đó, có Lý quan Ngư lão tiền bối tại ủng Thuý sơn trang, thử kiếm tại Kiếm trì, mời ba mươi một vị kiếm khách lừng danh trong thiên hạ ẩn chứng kiếm pháp. Với thanh Ngư trường kiếm, Lý lão tiền bối biểu diễn tám mươi một đường của tuyệt học Lăng Phong, các vị kiếm khách vô cùng khâm phục! Từ đó, Lý lão tiền bối được suy tôn là đệ nhất kiếm thủ trong thiên hạ!

Tiểu Phi vỗ tay :

-Cho nên cái danh lớn của ủng Thuý sơn trang bất diệt trên giang hồ, dù đã trải qua ngàn năm lịch sử võ lâm!

Chàng cười vang, rồi đột nhiên hướng mắt thẳng đến Lý Ngọc Hàm tiếp luôn :

-Tài cao như Lý huynh, với lứa tuổi của Lý huynh, thiết tưởng chẳng có nhiều người thành tựu được như vậy! Nếu tại hạ đoán không lầm, thì Lý huynh xuất thân từ ủng Thuý sơn trang ?

Lý Ngọc Hàm đáp :

-Điều đáng tui thẹn cho đệ là chưa đủ tài làm rạng rỡ tông môn, xứng đáng với kỳ vọng tiền nhân.

Y đã thừa nhận!

Tiểu Phi mỉm cười :

-Lý huynh khiêm nhượng quá chừng!

Rồi chàng hỏi :

-Chẳng hay Lý huynh là chi của Lý quan Ngự lão tiền bối ?

Lý Ngọc Hàm đáp :

-Đó là gia phụ!

Hồ Thiết Hoa vô cùng hứng khởi, vỗ tay cười vang :

-Thảo nào hai vị chẳng có tư cách phi phàm!

Lý Ngọc Hàm cười nhẹ :

-Thời gian nào lại chả có anh hùng của thời gian đó ? Ngày xưa, ổng Thuý sơn trang có thình danh trọng vọng, thì ngày nay thình danh đó lu mờ rồi. Bởi tại không đủ tài duy trì cái khí thái của tiền nhân! Do đó, tại hạ không dám dùng đến mấy tiếng Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ!

Không để Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa chặn lời, y tiếp luôn :

-Năm xưa, tại Lục Vũ Trà Đình bên cạnh Kiếm Trì, gia phụ được các vị kiếm khách tiền bối tán thưởng bao nhiêu, thì ngày nay tại hạ không làm sao chần hưng nổi, cái thình danh đó đi dần vào điêu tàn! Ngày nay trên giang hồ xuất hiện biết bao nhiêu tay kiếm khách phi phàm, hơn hẳn các vị tiền bối! Cứ theo lời gia phụ, thì người đáng gọi là Thiên Hạ đệ nhất kiếm, là Tiết Y nhân đại hiệp!

Tiểu Phi mỉm cười :

-Điều đó chẳng có gì đáng nói, bởi Lý lão tiền bối có cái ý thành thực khích lệ hậu sanh, chứ tại hạ cũng từng nghe nói đến Tiết y Nhân. Theo tại hạ nhận xét, thì làm gì họ Tiết vượt qua nổi Lý lão tiền bối.

Hồ Thiết Hoa tiếp nối :

-Phải! Lý huynh quá đổi khiêm nhường, đành rằng khiêm nhường là một đức tánh, song quá đổi khiêm nhường lại thành ra khách sáo đến thành thật!

Lý Ngọc Hàm thở dài :

-Hai vị có chỗ chưa hiểu. Gia phụ từ nhiều năm qua nhiễm bệnh nan y, cho đến nay, người còn ôm bệnh nằm giường, và hơn mười năm rồi, người chưa hề nắm chuôi kiếm trở lại!

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa giật mình :

-Thế à ?

Cả hai cùng thở dài.

Lâu lắm, Lý Ngọc Hàm lại cười, thốt :

-Luận về kiếm sông, thì có thể chúng ta kể Tiết y Nhân trong số nhưng luận về cơ trí, về ứng biến linh hoạt, thì trên giang hồ đừng ai mong so hàng với Đạo Soái lưu hương!

Tiểu Phi chưa kịp nói gì, Hồ Thiết Hoa bật cười :

-Có thể hấn cũng có chút tài, chút trí, song Lý huynh không nên tung hấn lên mây xanh, cho Lý huynh biết, hấn không khiêm nhường như Lý huynh đâu nhé, hấn sẽ xem trời bằng vung đấy nhé!

Lý Ngọc Hàm tiếp :

-Còn như, nói đến những sự việc gây chấn động mạnh trên giang hồ trong mấy năm sau này, thì những việc đó phần lớn đều do Lưu hương huynh tạo nên. Chẳng hạn, nếu không có Lưu Hương huynh, thì còn ai khám phá được âm mưu của bọn Nam cung Linh và Diệu tăng Vô Hoa ? Còn ai vẫn hồi được thính danh của võ lâm và Cái bang ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Việc quá nhỏ mọn, Lý huynh lưu tâm làm gì ? Tại hạ thấy thẹn khi nghe ai đề cập đến!

Liễu Vô My chen vào câu chuyện :

-Cơ trí, đã có Đạo Soái Lưu Hương, song về phương diện thác lạc, minh chánh, thẳng thắn thì phải kể đến Hồ Thiết Hoa. Có đúng vậy chăng ?

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả :

-Tẩu phu nhân nói đúng đó!

Liễu Vô My tiếp :

-Còn một việc này nữa, là tửu lượng! Trên đời này có ai cao tửu lượng hơn Hồ Thiết Hoa ?

Hồ Thiết Hoa vỗ tay :

-Đúng luôn!

Tiểu Phi gật đầu :

-Đúng lắm! Trên thế gian này chẳng ai mau say bằng người!

Hồ Thiết Hoa kêu lên :

-Tiểu tử định xỏ nhẹ ta phải không ? Có một ngày nào đó, ta sẽ cùng người thử sức một lần, xem ai ngã trước !

Liễu Vô My cười nhẹ :

-Vậy là tuyệt! Tôi dám quả quyết cuộc so tài đó sẽ gây nên nhiều hào hứng lắm!

Tiểu Phi tiếp luôn :

-Tuy nhiên, tại hạ phải tiết lộ cho hai vị biết trước để khỏi thất vọng, là ngoài cái việc nốc rượu, hẳn chẳng còn biệt tài chi cả!

Lý Ngọc Hàm chuyển hướng câu chuyện :

-Tại hạ hết sức khâm phục tánh cách phóng khoáng của các vị. Được kết giao bằng hữu với các vị, là một vinh hạnh lớn cho bất kỳ ai. Đáng hận cho tại hạ là không được kề cận với các vị luôn mấy ngày đêm liền, cho thoả niềm khát vọng!

Liễu Vô My tiếp :

-Bởi, chúng tôi không dám tin tưởng là các vị sẽ nhận lời mời của chúng tôi đến tận ủng Thuý sơn trang, nơi đó có Lục Vũ Trà Đình, cạnh trà đình, có suối nước trong, pha trà rất ngon...

Hồ Thiết Hoa sàng mắt lên vỗ tay :

-Từ lâu, tại hạ nghe trên chốn giang hồ truyền thuyết, ứng Thuý sơn trang là một cảnh trí tân kỳ, thường mơ ước một ngày nào đó được đến tận quý địa phương, thưởng ngoạn một thời gian...

Y nhìn thoáng qua Tiểu Phi, dò cái ý xem sao, rồi thở dài tiếp :

-Rất tiếc tại hạ phải đi theo hãn tìm mấy người bằng hữu!

Tiểu Phi thốt lên :

-Tại hạ cũng thường hoài niệm báai yết Lý lão tiên bối, tiếc thay bên cạnh còn nhiều sự việc dở dang chỉ sợ không thể đem cách ngày tháng. Giả như một ngày nào đó, mọi sự được an bày, thì nhất định là tại hạ phải đến tận nơi, đáp tạ thanh tình của hai vị dành cho ngày hôm nay!

Liễu Vô My chớp mắt :

-Thế thì đáng hận quá! Bởi tại nhà tôi, còn có mấy vị đang nuôi mộng được hội diện với các vị!

Tiểu Phi cau mày :

-A !

Hồ Thiết Hoa hỏi :

-Người muốn biết những người đó là ai à ?

Y tiếp luôn :

-Có gì lạ đâu, trên đời này, có ai không muốn thấy mặt cái gã côn đồ, ngang dọc cướp bóc, giật của đoạt tiền của thiên hạ ? Dù cho ai cũng muốn thấy mặt, người nào phải những người muốn thấy mặt người mà cao hãnh ?

Liễu Vô My bật cười khanh khách :

-Dù sao thì các người đó cũng thành tâm muốn gặp Đạo Soái Lưu Hương, họ là những thiếu nữ đang xuân như nụ hoa còn chúm chím, họ rất thông minh, họ hiểu đời không kém những người từng trải!

Hồ Thiết Hoa trở mắt :

-A ?

Liễu Vô My tiếp :

-Những vị cô nương đó, có thể bảo là văn võ kiêm toàn, dung mạo vô song, trong đó có một vị học vấn rất cao thâm!

Hồ Thiết Hoa lại trở mắt :

-Tẩu phu nhân có thể cho biết tên họ cô nương đó ?

Liễu Vô My gật đầu :

-Vị cô nương đó, tên là Tô Dung Dung!

-----oOo-----